

Nikodema bolj na tanko opišem, kdo in kaj je bil, védi, da je zagledal beli dan na desnem bregu Ljubljance, ako se človek izpod Golovca proti Zalogu napoti. Bil je iz tistega okrožja, kjer so vsi moški zidarji in tesarji, vse žene pa perice, in katero se z občnim imenom naziva „Rokavarija“. Kakor se imenujejo vsi možje slovenske dežele, ki stanujejo za Šmarnogoro proti Cerkljam v Repnjah, na Skaručini in v Ščinkovem turnu, Puhličarji, tako se Rokavarji nazivajo slavni možje od Štepanje vasí do sv. Lenarta. Akoravno na obeh straneh tega priimka niti prvi niti drugi prav radi na ušesa ne vlečejo, vendar ostanejo prvi zmirom Puhličarji in drugi Rokavarji. Odkod je ta priimek Rokavarji, prepuščam preiskovanju naših učenih jezikoslovcev. Nek star filolog iz Udmata, ki ima že sive lase in ki le od vsega, kar je pisanega, samo „umare“ na turnski uri pozna, tolmačil mi je, da je ta beseda od rokavov vseh ljubljanskih srajc, ktere Rokavarji iz omadeževanega stanu sopet v čistega in nedolžnega spravljajo.

Tukaj javno konstatujem, da se je naš junak rodil v Rokavarii, in to v srednji Hrušici, da po njegovi smrti, ko se bo svetilo ime „des bekannten vaterländischen Dichters“ (= znanega domačega pesnika), kakor sam sebe po časnikih zmirom imenuje, jasno kot solnce na literarnem obnebj, ne bi se za slavo njegovega rojstnega kraja stepla vsa Rokavarija, in to posebno: Štepanja vas, zgornja, srednja in dolnja Hrušica, Bezovik, Dobrunja in Šostro, kar se je pripetilo na starogrškem Homerju in na portugalskem Camoensu, slavnemu pesniku Luziad. Kakor sem že povedal, bil je pri kamenu svoje farne šentpeterske cerkve krščen za Boštjana, kar mu ni bilo nič kaj po volji, ko je malo odrastel, ker on bi bil rajši Francelj, Pepček ali pa Janezek. Pa to bi še bilo, ali ko je začel v šolo hoditi, zvedel je, da se piše za „Nebodigatreba“, kar ga je tako jezilo, da je dal vsakemu sošolcu precej klofuto, kateri ga je poklical po njegovem pravem imenu. „Ali ne veš, da se meni pravi „Rokavarjev Boštjan“? zakričal je vsakemu na ušesa. Še pozneje, ko je bil že v visokih latinskih šolah, in ko je že cilinder nosil, izdihnil je večkrat rekoč: Rajši bi se pisal magari za Déhurja, Šelobardo, Jazbeca ali pa celó za Zaprtka, nego za Nebodigatreba! Zgodilo se mu je tudi po volji, ker ostal je za večne čase med svojimi sošolci in pa v šentpeterski fari Rokavarjev Boštjan. Ker je on še davno pred 1848. letom študiral, ko so še na gimnaziji perijohe bile, zvedel je sèm ter tjà le kak „učen“ mož, da se naš Boštjan za Nebodigatreba piše, sicer je ostal med narodom le vedno Rokavar.

(Konec prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Kraljevega Dvora na Českem. (*Velika národna svečanost.*) Bilo je 1817. leta, ko je neumrli česki učenjak Vaclav Hanka v starem stolpu kraljedvorskem našel rokopis, kateri obsega krasne pesmi iz 9. in 10. stoletja, ki so tedaj najstareje slovstvene svetinje českega naroda, s katerimi se po pravici ponaša in s Čehi vred vsi Slovani. Narod, ki je imel pred 900 leti že take pesmi, meri se lahko z vsakim drugim narodom na svetu in ne da bi se vklanjal drugim. Spodobilo se je tedaj, da se je slovesno obhajala petdesetletnica, kar je V. Hanka našel starodavni kraljedvorski rokopis česki, ki je dan danes prestavljen skoro v vse jezike evropejske. Celó mesto se je 28. septembra — na dan sv. Venceslava — obleklo v praznično, iz bližnjih in daljnih krajev je privrelo na tisoče naroda z zastavami in iz mnogih krajev so čestitali telegrami na-

rodni svečanosti — nebesa sama mila so bila velikemu dnevu! V slovesnem sprevodu, ktereга je glas zvonov krog in krog naznanjal, so nesli na blazini iz bele svile svetinjo českega naroda — slavni rokopis — v krasnem rdečem vezku, ovenčanem z lavorovim vencem, in se ustavili poleg spominka, kateri predstavlja junškega pesnika. Tù je bil oder napravljen za govornika — kraljedvorskega župana, ki je z vneto besedo slavil veliki dan in o dragocenem rokopisu govoril z veliko pohvalo. Po odpetem veličanskem zboru „Byvali Čechové“ začno zvonovi zvoniti in možnarji pokati in sprevod gré do cerkve. Po službi božji zapojó pevci slovesni zbor „Oslava rukopisu kraljedvorskehu“, ki ga je nalašč za to svečanost zložil izvrstni J. Krejčí in je bil s toliko navdušenimi slavoklici sprejet, da se je zemlja tresla. Potem na oder, ki je bil napravljen pri zidu onega starega stolpa, kjer je Hanka našel rokopis, stopi dr. Sladkovsky, eden izmed prvakov českih, in z navdušeno besedo poveličuje rokopis, povdarja slavo domovine, naroda českega in jezika českega, ki je koleno mogočnega slovanskega plemena. „Pesem rokopisa kraljedvorskega je slovanska pesem, je trdna vez narodne slovanske vzajemnosti“ — pravi med drugim, in resnico je govoril navdušeni govornik. „Naša je zemlja česka in naš jezik je prvi na tej zemlji; stanovitno moramo varovati svetinjo jezika našega, da se spolni, kar prerokuje rokopis kraljedvorski!“ — tako je sklenil govor svoj s slavo-klicem narodu česko-slovanskemu in starodavnim pevcem českim. Težko je z besedo popisati, kako globoko je segel govor Sladkovskega v srce vsem pričujočim. Potem gré vsa skupščina do vrta Hankovega, ker mu je bil spominek napravljen: podoba Hankova doprsna na visokem podnožji. Med gromečimi slava-klici je v tem hipu ogrinjalo padlo s spominka in videl se je mili obraz slavljenega možá. Potem se je vložil temeljni kamen prihodnjemu gledišču, ki bode ime imelo „Hankovo gledišče.“ — Popoldne je bil slovesni obed v mestjanski „besedi.“ Prvo zdravico napije župan kralju českem, potem dr. Rieger „prihodnosti českega naroda“, dr. Sladkovsky omenja, kako se na krivo obrača zavest narodne vzajemnosti slovanske in se graja popevanje ruske himne, ktera za česki narod nima nikakoršnega političnega pomena, ampak je samo le narodna stvar, in v tem smislu zakliče: živila ruska himna! — Okrožni predsednik Smolař protestuje proti tej zdravici, češ, da v Avstrii se sme samo ena himna slaviti in to je avstrijska. Na te besede vstane viharen nemir. Dr. Sladkovsky poprime zopet besedo in pravi, da tudi on je razločno rekel, da je zoper politični pomen ruske himne, in mora odbijati krivično natolcevanje českega naroda; le iz zgoli narodnega ozira pa se sme poleg avstrijske himne ravno s to pravico peti kakor že več let pojó Nemci nemško „Was ist des Deutschen Vaterland“. Ogromni slava-klici spremljajo te besede, katerim še dr. Rieger in dr. Palacky dodata svoje, ki povdarjajo neprenehano zvestobo českega naroda do kralja svojega, cesarja avstrijskega. Če tudi je Smolařjev intermezzo za trenutek kalil radost vesoljno, povrnila se je kmalu in kraljevala je do zadnjega trenutka te prave národne svečanosti, ktera nam kaže, kako slovanski narod na Českem častí starodavne svoje svetinje in svoje rodoljubje, — kako se neprestrašeno poteza za svoje pravice, — kako visoko ceni vzajemnost slovansko.

Iz Hrvaškega 4. okt. — 30. dne u. m. je strela magjarska vdarila med ravnatelje in učitelje na hrvaških gimnazijah, realkah in glavnih šolah, in nekatere popolnoma vničila, nekterim pa zatrobila na uhó „memento mori!“ In kaj neki so pregrešili ti vrli možje na

stolicah svojih? Da so Slovani, ki ne želijo, da se trojedna kraljevina potopi v Magjarstvo, to je, kar se jim v pregreho šteje, češ, da, kakor dvorska kancelarija po privatnih (sic!) in po službenih pozvedbah pravi, so „polni fanatiške narodne zanešenosti, da se pri njih prevratni duh skriva pod krinko narodnosti, da delajo proti celokupnosti dežel krone sv. Štefana“ — ali na kratko, kakor zagrizena Magjaronka „Debatte“ pravi — da so „panslavisti“, s katerim epitetom tudi nesramno napada škofa Strossmajer-a, Avstrijana z dušo in telesom, čegar lojalnost do prestola avstrijskega v primeri z „Debattinimi“ kolovodji je to, kar je solnce memo vesh! Ker so bralci „Novic“ gotovo zelo radovedni, kateri so tisti možaki, ki jih je zadela jeza Magjarorszaga, da so mahoma izgubili službo, naj jim jih povemo: V Zagrebu na gimnaziji: Kořinek (Čeh, učitelj povestnice); na viši realki: Torbar (Hrvat, ravnatelj), Rihtarić (Hrvat, katehet), Kurelac (Hrvat, učitelj francozkega jezika), Šantel (Hrvat, učitelj italijanskega jezika); na normalki: Šah (Čeh) in Mařik (Čeh), ki pa sta 2. dan t. m. bila spet rehabilitirana. V Varaždinu na gimnaziji: Lončarić (Hrvat, katehet), Seneković (Štaj. Slovenec, filolog); na mali realki: Jagić (Hrvat, katehet); ravnatelju gimnazije Matunci-ju odvzelo se je ravnateljstvo realke in normalke. V Oseku na gimnaziji: katehet, Kodrić (goriški Slovenec), Pavec (Čeh), Radetić (Hrvat). V Požegi na mali gimnaziji: Kovačević (Hrvat, učitelj matem. fiz.), Keserić (Hrvat), Pavičić (Hrvat). V Požegi ostaneta tedaj samo ravnatelj Bartulić in učitelj Mazeš (Slovenec), da odpreta šole! Na mesto kateheta ni še nikogar. Ravnatelj je dobil svarilo. Svarilo so prejeli v Zagrebu na gimnaziji: direktor Veber, profesor Pexider (Čeh), profesor Jagić (Hrvat); na realki: dr. Matković (Hrvat), Stark (Čeh). V Varaždinu: prof. Volpreht (Čeh). V Oseku: direktor Vukasović (Hrvat). V Požegi: direktor Bartulić (Hrvat).

Iz Istre 29. sept. — Mi kmetje smo najsrečnejši, ko vidimo, da nam polje in livade lepo cvetó, ko je klas poln lepih zrn, ko je koruzni štok poln fermente, ko je luknja pod krompirjevo natjo polna lepega, debelega in zdravega krompirja, ko je repa lepa, pa zelne glavice velike in trde, da se ne bi raztresle, ako bi jih z devetih nebes na črno zemljo spustil. Al Bogu bodi potoženo! v naših krajih nismo letos take sreče in veselja doživeli, ker suša, kakove stari ljudi ne pametijo, nam je vse zatrla. Pa da ne pišem samo o kmetih, o repi in salati, ampak tudi o drugih stvaréh, in to o ljudéh, o katerih mi kmetje mislimo, da so najsrečnejši na božjem svetu; povedal bom nekaj o nekih hrvaških dijakih, ki so nas letos obiskali, kajti dijaki so po moji pameti res srečni ljudje, kadar jim je dano otresti se šolskega prahu in pohiteti do domače hišice, do domačih ljudi, prijatelov in znancev, da se napijejo zdravega zraka in si okrepčajo duhá in telo. Tako so letos tudi našo ubogo deželo obiskali trije in 8. dne t. m. hrabro koračili v zadnjo vas na severu tužne Istre. Vsi veseli, da so srečno pregazili Novokrajske in Zabijske jarke pridejo do tamošnjega gospoda, pa joj! — slovanska gostoljubnost jih je odrinila od slovenskega praga. Ali ti ni več stolice v slovanski hišici? Ne, ne, ni tako! brž ko ne je rečenemu gospodu bila pura kruh pojedla, pa ni bil dobre volje; al vem, da ni tako mislil, ker, če mu tudi niso znani vsi §§. slovenstva, vendar je dober Slovenec, česar že ime njegovo priča, katero se od Save izpeljava. Drugi dan bili so v Jelšanah, kjer je ravno bila preskušnja tamošnjih šolarjev. Komaj so predrl v šolo kroz množico kmetov in kmetic, kateri so jako željno poslušali, kako lepo odgovarjajo njihovi sinovi. Reči se more, da

je šola ta lep izgled drugim; fantje in dekleta so tako lepo vse znali, da je bila milina jih slišati. Hvala vrlemu gosp. učitelju Pircu, kateri je naše fante tudi v petji in sadjereji učil. Vsako slovensko srce je radosti igralo, ko so zapeli: „Hej Slovani“ pa „Prosto reže ptica zrake“ itd. Po skušnji bilo je pa gospôsko kosilo pri tamošnjem gosp. dekanu. Spominjalo se je tudi tukaj pri zlati kapljici dosti slovanskega blaga in napilo več prekrasnih napitnic, tako, da bo ostal nepozabljiv ta dan našim dijakom in vsem ostalim gostom. Zato slava tudi našemu prečastitemu gosp. dekanu, da je v njegovi hiši še zmiraj dosti prostora, ko mu kak pošten Slovan do praga pride!

Iz Celovca. Čujte, kaj Korošci delajo? — Na celovski viši realki so v treh zgornjih razredih namesto slovenščine vpeljali francoščino; v zdonjih razredih pa prepuščajo učencem, ali se hočejo Nemci učiti laščine ali slovenščine, čeravno je bil vodja, pravičen mož, slovenščino priporočil za vse razrede. — Da bi bili gosp. Einšpielerju po mačje zagodli, kakor piše „Zukunft“, to ni res; res pa je, da so mu nekteri rekruti ob polnoči začeli „živio naš Andrej, slava, hurá!“ vriskati; naši premodri Celovčanje so pa brž jeli šepetati, da je to bila „katzenmusik.“

Iz Vélikovca na Koroškem 3. okt. † — Zadnje dni u. m. je bila pri nas volitev novega župana. Prav izvrstnega moža smo dobili, in upamo tudi, da bo našim zahtevam pravičen. — Naše mesto je bilo že čez leto in dan brez vojakov; zdaj pa smo na enkrat dobili eskadrono huzarjev, kar meščanom nikakor ni po volji, ker svoje hleve vsak teden ob tržnih dnevih zelo potrebujejo. Prosili so deželno vlado, da bi raji pešce vzeli; ali prepozno je bilo. — Tudi v našem kraju nam je ogenj večkrat škodo napravil. — Še nekaj moram omeniti, čeravno se skor sramujem. V začetku unega meseca namreč je bil v naši okolici hud boj, in kaj mislite zakaj? — zavolj ene babe! Eden razbojnikov je to sè smrtjo plačal, druga sta pa zdaj v preiskavi. — Poljski pridelki so večidel že pod streho. Vse je še dosti dobro.

Novomesto. — 29. septembra t. l. bila je tukaj v čitalnici velika „beseda“ na korist pogorelim Kostanjčanom. Program te besede je bil prav mikaven. Pela sta se dva zbora, in sicer „Domovina“ Ipavčeva in pa česka narodna pesem. Prvi zbor peli so prav dobro razni dijaki, ki so od dunajskega in graškega vseučilišča domú na počitnice prišedši od tukaj in iz okolice v ta blagi namen se snidili v čitalnici. Drugi zbor pa so tudi vrlo dobro izpeljali v družbi tukajšnjih domoljubnih gospodičin. Napravili so imenovani g. dijaki tudi četverospjev Ipavčev „Zapuščena“ in radovali smo se na lepih glasih mladine. Dalje ste peli dve gospodičini prav ginjeno znani dvospjev Fleišmanov „Sanje.“ Recitativ in kavatino iz Flotove pevoigre „Stradella“ je ravno tako mikavno pela neka druga gospodičina. Deklamovala je dalje poezijo „Prvo ljubezen“ Prešernovo z gorkim občutkom zopet druga gospodičina, ki je ta večer se tudi poslovala od čitalnice, ker se je za stalno preselila v Ljubljano. Za izdatno njeno podporo pri tukajšnji čitalnici, katero je, kakor dobra glediščina igravka, djansko zmiraj iskreno in blagovoljno podpirala, jo spremlja presrečna zahvala tukajšnje čitalnice tudi v daljino. Mislimo, da bo ljubljanski čitalnici in dramatičnemu društvu prav dobro došla. Predstavljala se je tudi Vilharjeva igra „Filizof“, v kateri so vsi gospodje igralci in gospodičine igralke svoje naloge vrlo dobro rešili. Posebno sijajna točka programa pa je bil koncert na goslih, kterege je dal mladi glasbenik gosp. Ivan Kos iz Ljubljane, ki je čitalnico tukajšnjo sè svojo nazočnostjo počastil in občno zabavo še bolj po-

vikšal. Dvorana je bila s ljudstvom natlačena tako, da za ples, ki se je pričel po besedi, je premalo prostora ostalo. Pa tudi gnječa ni moglo občnega radovanja zadržavati; bila je družba posebno navdušena in vesela. Hvala posebna gré zarad osnovanja te besede vrlim našim gosp. dijakom iz Beča in Gradca, ki so se tako voljno in marljivo te reči poprijeli, da je bilo veselje. Zato pa tudi domoljubnim mladenčem pri odhodu na njih daljne učilnice srčen, srčen „z Bogom!“ zakliknemo in jim želimo, da v blagor in korist naši domovini srečno in dobro dovršijo svoj šolski poklic.

Iz Bleda 6. okt. — Naj „Novice“ v svojih listih enemu svojih najiskrenejših bralcev postavijo mal spominček, in to poštemu možaku, ki je dobro znan bil po Gorenškem, pa je tudi drugod imel mnogo znancev in prijatlov: kramarju Andreju Jamarju, po domače Jernaju na Mlinu, ki je po dolgi pljučni bolezni v 67. letu svoje starosti 3. dne t. m. v Gospodu zaspal. Večni pokoj vrlemu možu!

Iz Ljubljane. — Ker se goveja kuga zdaj pa zdaj še zmiraj prikazuje na Ogerskem, je po ukazu ministerskem c. kr. deželna vlada sporočila kmetijski družbi, naj tudi ona razglasi po deželi to, da se vsak varuje iz Ogerskega kupiti živino, čegar lastnik se ne izkaže s predpisanimi spričali, da je živina zdrava in iz zdravega kraja. To velja tudi za druge dežele.

— Današnji „Oglasnik“ razglasa program, po katerem se bode slovesno obhajala stoletnica kranjske kmetijske družbe. 100 društvenih let je redka prikazen, in ako se ne motimo, ste v Avstrii le še dve kmetijski družbi, ki ste se pričele pred 100 leti. Najdajati se je po takem, da od blizo in daleč pridejo 24. dne t. m. njeni udje v Ljubljano, udeležiti se redke slovesnosti. Pred ta dan pa se bode tudi slovesno odprl novi most, kateremu se v spomin za Ljubljano mnogozaslužnega župana Hradeckega bode ime dalo „Hradeckov most.“

— Matičin odbor je 3. dne t. m. imel sejo (in to osmo). Izmed vnanjih odbornikov se je seje, kateri je predsedoval prečastiti stolni prošt gospod A. Kos, udeležil gosp. dr. Vlaga iz Maribora. Prihodnjič prinesó „Novice“ občiren popis te seje.

— (*Iz kupčijske in obrtnijske zbornice*). V seji 26. septembra je omenjal gosp. predsednik V. C. Supan trasovanja ljubljansko-belaške železnice in pa štajarske eskomtné banke. Zarad prve je naznanil, da je trasovanje do Kranja popolnoma dodelano. Potem je omenjal važnosti eskomtné banke v Gradcu, ktera je dobila dovoljenje, svoje delovanje razširiti tudi po Kranjskem in Koroškem, in predlaga, da bi se vsled želje vodstva bankinega volili iz zbornice 3 poverjeniki, kar se tudi zgodi. Na to poroča tajnika namestnik o rečeh, ktere so zbornici došle, od katerih navajamo: prošnja žitnih trgovcev za ponižanje vožnine za žito na železnici; naznanilo c. k. okrajne gosposke v Planini, da je deželna vlada dovolila Planini v torek vsakega tedna tržen dan za les; sklep, da se po izgledu kmetijske družbe c. kr. deželni vladi priporoča Senožečam podeliti pravico za 8 sejmov na leto.

— Konecletne preskušnje v živinozdravilski šoli so se večidel dobro obnesle; nekteri učenci pa so se posebno izvrstno skazali in sicer tako, da jih je vodstvo móglo po pravici priporočiti za živinozdravniške pripomočnike in mesoglede; ti so: Šetinec Anton iz sv. Lenarta pri Brežicah na Štajarskem, Koser Janez od sv. Jurija pri Mariboru na Štajarskem, in Roš Ferdinand iz Trbovlja na Štajarskem.

— Ljubljanska realka je s slovenščino naprej stopila za korak, kajti v vseh šestih razredih je slovenščini namesti prejšnjih 2 ur odmerjeno po tri ure na teden.

— Naš nadepolni rojak gosp. Stare je šel za učitelja zgodovine na gimnazijo Oseško.

— Gosp. Viljem Urbas, ki je poslednji čas bil domači učitelj pri gosp. pl. Langerju v Poganjčah, pride za rednega učitelja na c. k. višo realko goriško.

— Naša domača mojstra Ignaci Toman in Fr. Zajec sta se pri izdelku nove prižnice v Št. Jakobški cerkvi zopet kot prava umetnika skazala.

— „Zukunft“ je odgovorila na naše opazke poslednjega lista. Lahko bi jej kazali, kako je „otrobe vezala“ o njenem „neslanem“ pravosodnem ministerskem ukazu itd. itd. Al ni nas volja pravdati se z časnikom, ki je „naše gore list.“ Samo to moramo „Zukunft-i“ konečno reči, da nikdar nikoli niso „Nov.“ od nje zahtevale, da bi „pokleknila“ pred državne naše poslance, kateri, kakor dosti očitno vidi, od nje poduka ne potrebujejo, pa tudi njene hvale ne iščejo. Al to moramo zahtevati od vsacega poštemega človeka, pa tudi od vsacega poštemega časnika, da ga mora sram biti podtikati sebičnost narodnim zastopnikom, ki se že mnogo let žrtujejo na blagor domovini.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Poglejmo najpred v državni zbor dunajski. V zbornici poslancev je vse nekako raztreseno in razdraženo; gosposka zbornica pa še seje ni imela, ker „velicih gospodov“ ne pride toliko skupaj, kolikor jih je po postavi treba, da more seja biti! Zbornica poslancev je dokončala popravke kazenske postave. Nemški liberalci niso mogli dalje trpeti, da bi se v zaporih šibali „lumpi“ ali da bi razbojniki priklenjeni bili; zato so ovrgli stare kazenske postave, češ, da so preostre; „lumpov“ ne bojo tedaj več topli, razun če se obnašajo pregrdo v zaporu, in verig (ketinj) ne bo več na nogah razbojnikov; namestoval jih bo post en dan v tednu. Taka „izvrstna“ milostljivost pa — to lahko rečemo dunajskim liberalcem — nikakor ni po volji ljudstva, ktero okoli sebe vidi, da — razun tega, da so zaprti — se hudodelcem v ječah veliko bolje godi kakor milijonom in milijonom, najpoštenejših družih ljudi! Tudi človečnost ima svoje meje, čez ktere se omaja vse družinsko življenje. — 5. oktobra je zbornica poslancev začela razpravljati osnovo državnih glavnih postav, kakor jo je izdelal odbor, ki je bil izvoljen za to, da prevdari pravila ustavna. Začelo se je s prevdarkom one glavne postave, ki se tiče sodniške oblasti. Poročevalec dr. Waser nasvetuje, da se tako imenovano „tretje branje“ (to je konečni sklep) te postave in vseh družih osnov glavnih postav odloži do onega časa, da bo prememba ustave posvetovana. Dr. Zyblikievič (Poljak) nasprotuje temu predlogu, rekši, da današnja razprava ni drugo branje, da bi za tem móglo slediti tretje, ker odbor ni bil pooblaščen novih postav osnovati, ampak le prevdarjati vladine predloge. Poljaki, Slovenci in Tirolci so podpirali Zyblikievičev predlog, ki pa ni bil sprejet; obveljal je dr. Waserjev. Potem se začne razprava o osnovi postave, ki zadeva sodniško oblast. Dr. Toman zahteva, da sklep o tej postavi more po 14. §. februarske ustave biti veljaven le tadaj, ako dve tretjini poslancev pritrdite. Dr. Megerle nasprotuje dr. Tomanu, dr. Zyblikievič ga pobija, in vname se živahna razprava, ki pa se s tem konča, da pade predlog Tomanov z 94 glasovi proti 48. Potem v imenu Poljakov dr. Zyblikievič, v imenu Tirolcev pa prof. Greuter okličeta to, da o razpravah vseh teh postav se ne bojo udeležili glasovanja. — V tej seji se je med poslance razdelilo sporočilo denarstvenega odbora o računu, ki ga je cesarsko de-